

Ακρόπολις

Ιωάννης Πολέμης

Το εικόνισμα [απόσπασμα: πρ. Α' σκ. 1]

εφ. *Ακρόπολις*, Αθήνα

1 Δεκεμβρίου 1900

*Ας πούμε—έν ός καλλίτερα τό πνεύμα σου
(νά κρίνη—
πώς είσαι σύ ό Νεόφυτος κ' ή Παναγία
(αείνη. —
[δεικνύει την εικόνα])
Τήν προσκυνῶς, τή σέβασαι, μέ πίστι τήν λα-
(τρέψεις
καί τής φιλείς γοιαιτιστός τά πόδια, καί πι-
(σεβάσει
πώς τήν ιδέα αποδέχεται.
ΚΟΣΜΑΣ
Ναι, τήν ιδέα.
ΛΥΚΕΡΑ
Μιά μέρα
άνοίγει ή θύρα σου κουρά καί μπαίνει έγω, ή
(Γλυκέρα
καί στη μορφή μου ή μορφή τής Παναγίας
(κουτρώσει!

ΚΟΣΜΑΣ
Πίστη μου σ' έχω, οατανά! πώς θες νά με κο-
(λαζής!
ΓΛΥΚΕΡΑ
Σε πλησιάζω έρωτικά....
(τόν πλησιάζει)
ΚΟΣΜΑΣ (κατ' ιδίαν)
Θεά μου, συγχώρητέ με!
ΓΛΥΚΕΡΑ (περιπαθώς)
Και μέ γυμνάτη σωνή σου λέγω: φίλησέ με.
ΚΟΣΜΑΣ (τεθορυμημένος)
Κ' έγω... τί κάνω;
ΓΛΥΚΕΡΑ
Μά φιλείς καί παίρνεις τό φίλι μου.
Λοιπόν;
ΚΟΣΜΑΣ (τρομαχώς)
Θέλες, Γλυκέρα μου, νά πάμε στό κελλί μου;
ΓΛΥΚΕΡΑ (έκρηγνυμένη εις γέλυτα)
'Υποκριτή! έλησμώνησες τόν ώλο τό Θεό σου;
ΚΟ' ΜΑΣ κλίνων τήν κεφαλήν)
'Ελέησόν με ό Θεός κατά τό έλεός σου!
'Ημαρτον έπισα τυφλός στού πειρασμού τό
(φράζει!...
ΓΛΥΚΕΡΑ (είρωνικώς, τόπνυσα έλαφρώς
τόν ώλον του).
'Έννοια σου, σέ συγχώρησε!...
(σοβαρώς)
Θ' άργήση ό αύθέντης;
'Ο αύθέντης δεν θ' άργήση. Καί δι' αύτό ό
πάτερ Κοσμάς φιλοδωρούμενος καταλλήλως
κρέπτεϊ τήν Γλυκέραν έντος του κελλίου. Καί
έμφανίζεται τότε ό Νεόφυτος ό όποιος σπαθί-
ν' αποτείνη θήσαιν προς τήν Παναγία, — τήν
του είκονίσματος Παναγία, — ήτις καί προσκ-
γορεύεται παρ' αύτου.
Νόμην του 'Ασείρου ανέγγιχτη, τών 'Αρχαγ-
(γελών χαρι,
τών 'Αποστόλων κλέχημα, τών Προφητών κα-
(μάρι
τών Χερουθίμ βασιλισσά, τών Σεραφείμ κυρία,
χαίρε, Παρθένε πάναχη, του κόσμου σωτηρία!
Αίρω; έπαιράνεται ή Γλυκέρα ως Παναγία,
του Νεοφύτου πιστεύοντος εις όπασίαν ή εις
θαδμα καί όπισθοχωρούντος μέχρι του προσκα-
νίου.
Και λέγει εις αύτό :
«Είρήνη στην ψυχή σου !
ή άγκα σου μ' έκάλεσε, μ' έφερ' ή προσευχή
(σου).
'Ο Νεόφυτος αισθάνεται έντον «περιρρε-
μενον άπο θεία ρίγη», τρέμ' ή φωνή του καί
πνίγεται ένθ' έκτείλει αίγους προς τήν Πανα-
γία καί άνομολογεί ότι «άπό χαρά έπλημύ-
ρισε μέσα ή καρδιά μου ή άδεια !»
'Η Γλυκέρα—Παναγία—τώ λέγει ότι ήλ-
θε διά νά τού φέρη «Τού Παράθετου τήν ά-
νισιόρητη ήδουη που λαχταρῶ ή ψυχή του»,
προσθέτει δε ότι τίποτα έκ τών έρψων καί
τόν μεγαλείων του κόσμου δέν τήν εύραίνει,
ότι πάντα είνε νεκρά δι' αύτήν. 'Ότε δε ό
Νεόφυτος τήν άτεινίζει μέ τινα άπορίαν, ή
Γλυκέρα αντίληθθεσσα, συνέρχεται άποτόμως
καί ό διάλογος εξακολουθεί ως έξης :
Παντού άσπία άκράτητη καί φθόνος καί κακία.
'Η άλήθεια έτάφη ζωντανή' κατήντησε ή θρη-
(σκέτα
καπιθων μαλλιοτράχημα, πηγινίθει μορσοφών
τήν πόλι μου, άπ' τά θέματα κι' ως τών έπιτά
(της λάβρου
τήν κορυφή, τήν έπιπέξαν ή κλίση κι ή άπάτη.
ΝΕΟΦΥΤΟΣ
Συγχώρησε τούς θεώλους σου καί τόν όργή του
(κράτει !...
ΓΛΥΚΕΡΑ (τρομαχώς)
Σαν μελωδία Χερουθίμ είνε γλυκατιά ή φωνή
(σου !...
(έρχεται παρή τό παράθερον καί τό άνογει)
'Ω νύκαϊ πόθον μουστιών κι' όνειρώμ κίρα
θείσου
(στρογγυμένη προς τόν Νεόφυτον)
'Ελα, Νεόφυτε, νά θή...
(έ Νεόφυτος πλησιάζει)
Γέρω, βουδα τά κάστρα,
φρουρούν τόν έπτο άκοιμητία...Μάρι από πανω
(τ' άστρα
μέ ήδονικό τρεμοέλιασμα τόνέρωτα των δείχνουν
καί στού Βουκόρου τά νικά γλυκιές άκτίες
(ρίχνουν. !
Και τά μεγάλα κέματα, ποδέρχον' άγλαία
(άγλαία,
κι' ό φλοισβος, που κρυμομιλίεί στό κεντητό
(άκρογιάλια,
κ' εί κήποι, που μουσχοβολούν καί τά πουλιά
(κοιμίζουν,
κ' εί κρίνοι που αναθεύονται κ' ή λευκός που
(ανεμίζουν,
όλα μάς δείχνουν τή ζωή καί τή ζωηώμορφαίνουν
καί μέ τό νήμα τό χρυσό του πόθου τήν ύφαίνουν.
ΝΕΟΦΥΤΟΣ
Τού θείου πόθου.
ΓΛΥΚΕΡΑ
Τής χαράς καί τής άγάπης, όση
ό λάστη άπ' τά στήθη του στα πλάσματα
έχε δώσει.
Κ' έκείνα 'ε άγγίγασ γλυκά θερμά τά χείλη
(φέρνουν
καί σμίγουν καί μοιραζονται τήν εύτυχία που
(παίρνουν.
(τόν μελεϊ άπαλώς επί του μετώπου)
Πές μου, δέν έννοιασες ποτέ τό θείο έκείνο
(πόθο ;
ΝΕΟΦΥΤΟΣ (τεθορυμημένος)
Αίνιγματα τά λόγια σου μου φαίνονται' δέν
(νοιώθω
τί θέλεις....
ΓΛΥΚΕΡΑ (λαβάνουσα άμφοτέρως τής χεί άς
του μετά περιπαθείας)
Θέλω, πριν στυστώ, πριν πέσω, πριν
(γεράσω
τήν εύτυχία τών πόθων μου μαζή σου νά μιράσω
θέλω, ή καρδιά που κρέβεται στα ρόσα αύτά
(τα μαύρα
τρανή καινί νά γενθ' στής ήδονής τή λαύρα.
['Ανατείνουσα τήν κεφαλήν της ρίπτει τό κά-
λυμμα επί των ώμων της)
Θέλω νά 'δής σπαρταριστή κι' ασκήπαστη
(μπροστά σου
τήν ολοζώντανη εύμορφή που σου χαρίζω. . .
('Ο Νεόφυτος προσπαθεί ν' άποσπασθ' τών χειρών
της)
Στάσεε !
Μή φάγης, μή, Νεόφυτε ! . . .
ΝΕΟΦΥΤΟΣ (έξπλλος)
Μά ποιά είσαι σύ ;
ΓΛΥΚΕΡΑ
'Η Γλυκέρα.
ΝΕΟΦΥΤΟΣ (μετά φρίκης)
'Εκείνη ; . . .

ΤΟ «ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ».

Τοιούτων ως γνωστόν φέρει τίτλον τό περι-
λάλητον μονόπρακτον έμμετρον δράμα του
ποιητού κ. Γωάννου Πολέμη, τό έν όπό τής ση-
νης διδασκαλίαν όρισθεύσαν διά τήν 27 Νοεμ-
βρίου άπηγόρευσεν ή 'Αρχή. Το δράμα τούτο
δημοσιεύουσι δλόκληρον τά εΠαν θήναϊκα, τό
καλλίστον τουτου τών αθηναϊκών περιοδικών, έν
τῷ τετάρτῳ αύτων τεύχει τό όποιον έχομεν ύπ'
όφει καί τό όποιον ύπερκακονίζει καί αύτό τό
πρό αύτου τεύχη κατά τε τό καλλός τής εκδό-
σεως, τόν πλούτον καί τήν τέχνην τών εικόνων
καί τήν έκλε τοιάτην ποικιλίαν τῆς πολλής
ύλης. 'Ιράγματι τό τεταρτον τουτου τεύχος κλην
τό έν λόγω δράματος, τό όποιον δημοσιεύεται
μετά τεσσάρων καλλίστων εικόνων, περιέχει τά
«Πιστόρια» του Καρκαβίτου καί τήν «Χρυσήν
Καθέδραν» του Μωραϊτίδη, ποίημα του Λάμ-
πρου Πορφύρα, άρθρα τών 'Αγγέλου Φιλαν-
θρωπίνου καί Ζ. Παπαντωνίου καί Παύλου
Νιρβάνα, τό τέλος τών «Νέων Πηγών τῆς
'Ιστορίας του 'Αγώνος» του Λυκούδη, εικόνας,
πλήν άλλων, δύο καλλίστας έκ τών παρ' ήμιν
καλλιτεχνικών εκθέσεων. — Μίαν προσωπογρα-
φίαν ύπό του Ροίλου καί του; Κρίνουσ του
Γερανιώτη — καί κοσμημάτα τών Θ. 'Αννίνου
καί Φρ. 'Αριστέως.

'Όσον άφορῶ ήδη τό «Εικόμισμα» έκ τῆς συν-
τομωτάτης άναλύσεω, τήν όποιαν έδημοσίευσεν
ήδη ή «'Ακρόπολις» γνωρίζουσιν οι ήμέτεροι
άναγνώσται ότι πρόκειται περί εικονίσματος τῆς
Παναγίας τό όποιον ή 'Εσείρα Γλυκέρα πα-
ρήγγειλε νά φιλοτεχνήη κατ' ιδίαν αύτης εί-
κόνα ίνα προσελύσῃ τόν έρωτα του νεκρού : ο-
ναχού Νεοφύτου έπιφαιλουμένη τῆς πρό, τήν
Παναγίαν λατρείας του. Τόν δόλον αύτης του-
τον μανθάνομεν από τῆς πρώτης σκηνῆς άπο-
κολυπτόμενον παρ' αύτης τῆς ιδίας εις τόν πά-
τερ Κοσμάν, μοναχόν διακονούντα παρή τῷ
Νεοφύτῳ. Παρ' αύτης επίσης μανθάνομεν καί
τό είδος του προς τόν Νεόφυτον έρωτός τῆς ως
έξης :

ΓΛΥΚΕΡΑ
'Εγώ; Μήπως ένόμισες, άπόδρασμα του κλήρου,
πώς τόν αύθέντη σου άγαπή μέ πόθους κα-
(λογήρου ;
Χαί χαί
ΚΟΣΜΑΣ
Μ' άφού τόν άγαπάς;
ΓΛΥΚΕΡΑ
Θέλω κι' αύτός νά μάθῃ
νά μ' άγαπή όπως πλάστηκα καί μ' όλα μου τά
(πόθω.
Γιά τούτο κι' άπορρίπτα τή ζωή; κατ'ά νά σταίλω
καί τό κατώρθωσα.

ΚΟΣΜΑΣ
Θαρραές ;
ΓΛΥΚΕΡΑ
'Αφού άγαπή στό έυλο
τήν έδική μου τή μορφή, δέν θά τήν άγαπήση,
αύτή τήν ιδία τή μορφή σέ σάρκα άν τήν γνω-
(ρίση ;
ΚΟΣΜΑΣ
'Όμως άγάπην άύλη μῶς πρόσταξε ή θρησκεία
καί μόνο ιδέα λατρεύομε μέσ' τῆ μορφή.
ΓΛΥΚΕΡΑ
Βλακεία !...
Στ' άύλα δίνομε μορφή γιά νά τούς δώσωμ'
(ύλη,
κι' όταν άκούσης μιᾶ φωνή, φαντάζεσαι καί
(χαίλη,
'Η άλήθεια είνε χειροπιαστή, κι' όσο κι' άν
(προσπαθήσης,
δέν θά γνωρίσης μιᾶ στιγμή τό πνεύμα άπ' τάς

Μή φάγης, μή, Νεόφυτε ! . . .
ΝΕΟΦΥΤΟΣ (έξπλλος)
Μά ποιά είσαι σύ ;
ΓΛΥΚΕΡΑ
'Η Γλυκέρα.
ΝΕΟΦΥΤΟΣ (μετά φρίκης)
'Εκείνη ; . . .